

Allah Allah diye diye geri kaldık diyenlere...

Üçüncü İşaret

Ehl-i bid'a **diyorlar ki:**

“Bu taassub-u dinî, bizi geri bıraktı. Bu asırda yaşamak, taassubu bırakmakla olur. Avrupa, taassubu bıraktıktan sonra terakki etti?”

Elcevap: Yanlışsınız ve aldanmışsınız veya aldatıyorsunuz. Çünkü Avrupa, dininde mutaassıptır. Hattâ bir âdi Bulgar'a veya bir nefer-i İngiliz'e veya bir serseri Fransız'a “Sarı sar. Sarmazsan hapse atılacaksın!” denilse taassupları muktezasınca diyecek: “Hapse değil, öldürseniz bile, dinime ve milliyetime bu hakareti yapmayacağım!”

Hem tarih şahittir ki: Ehl-i İslâm ne vakit dinine tam temessük etmiş ise o zamana nisbeten terakki etmiş. Ne vakit salabeti terk etmişse tedenni etmiş. Hristiyanlık ise bilakistir. Bu da mühim bir fark-ı esasîden neş'et etmiş.

Hem İslâmiyet, sair dinlere kıyas edilmez. Bir Müslüman İslâmiyet'ten çıksa ve dinini terk etse daha hiçbir peygamberi kabul edemez; belki Cenab-ı Hakk'ı dahi ikrar edemez ve belki hiçbir mukaddes şeyi tanımaz; belki kendinde kemalâta medar olacak bir vicdan bulunmaz, tefessüh eder. Onun için İslâmiyet nazarında, harbî kâfirin hakk-ı hayatı var. Hariçte olsa musalaha etse dâhilde olsa cizye verse; İslâmiyetçe hayatı mahfuzdur. Fakat mürtedin hakk-ı hayatı yoktur. Çünkü vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir hükmüne geçer.

Halbuki Hristiyan'ın bir dinsizi, yine hayat-ı içtimaiyeye nâfi' bir vaziyette kalabilir. Bazı mukaddesatı kabul eder ve bazı peygamberlere inanabilir ve Cenab-ı Hakk'ı bir cihette tasdik edebilir.

Acaba bu ehl-i bid'a ve doğrusu ehl-i ilhad, bu dinsizlikte hangi menfaati buluyorlar? Eğer idare ve asayiş düşünüyorsa Allah'ı bilmeyen dinsiz on serserinin idaresi ve şerlerini def'etmesi, bin ehl-i diyanetin idaresinden daha müşküldür.

Eğer terakkiyi düşünüyorsa öyle dinsizler idare-i hükûmete muzır oldukları gibi terakkiye dahi manidirler. Terakki ve ticaretin esası olan emniyet ve asayiş kırıyorlar. Doğrusu onlar, meslekçe tahribatçıdırlar. Dünyada en büyük ahmak odur ki böyle dinsiz serserilerden terakki ve saadet-i hayatiyeyi beklesin.

Böyle ahmaklardan mühim bir mevkii işgal eden birisi demiş ki: “Biz, Allah Allah diye diye geri kaldık. Avrupa, top tüfek diye diye ileri gitti.”

“Cevabü'l-ahmaki's-sükût” kaidesinde, böylelere karşı cevap sükûttur. Fakat bazı ahmakların

arkasında bedbaht gafiller bulunduğundan deriz ki:

Ey bîçareler! Bu dünya bir misafirhanedir. Her günde otuz bin şahit, cenazeleriyle “El-mevtü hak” hükmünü imza ediyorlar ve o davaya şahadet ediyorlar. Ölümü öldürebilir misiniz? Bu şahitleri tekzip edebilir misiniz? Madem edemiyorsunuz; mevt, Allah Allah dedirtir. Sekeratta Allah Allah yerine; hangi topunuz, hangi tüfeğiniz, zulümat-ı ebedîyi o sekerattakinin önünde ışıktandırır, yeis-i mutlakını ümit-i mutlaka çevirebilir? Madem ölüm var, kabre girilecek; bu hayat gidiyor, bâki bir hayat geliyor. Bir defa top tüfek denilse bin defa Allah Allah demek lâzım gelir. Hem Allah yolunda olsa; tüfek de Allah der, top da Allahu ekber diye bağırır, Allah ile iftar eder, imsak eder.